

Anglia, Barnstaple

(2014. augusztus 9–23.)

Augusztus 9-én késő délután találkoztunk a Hősök terén, ahonnan a buszunk indult. Az első éjszaka volt a legnehezebb, a buszon kellett aludni, és sokáig nem jöttünk rá, hogy lehet hátradönteni az üléseket. Aludtunk egymás ölében, menetiránnyal szemben, folyosón fekve, fejfelé, reggelre mindenünk fájt, és álmosak voltunk. Rengegetet vártunk egy balesetnél az autópályánál (jött helikopter is), ezért késve értünk Brüsszelbe, csak egyetlen órát tölthettünk ott. Ezalatt végig szakadt az eső, és sokaknak a busz csomagterében volt az esernyőjük. Azért mégis jó volt, megnéztük a pisilős szobrot, meg ettünk belga gofrit, ami borzasztó finom, már csak ezért is megérte elmenni. Estére elértünk a francia tranzitszállásra, ahol fekve alhattunk, meg voltak fürdőszobák. Reggel 4.30-kor kellett kelni, arra ébredtünk, hogy Bajza tanár úr dörömböl az ajtón, és amikor pizsamában, félkómásan kinyitottam, közölte, hogy már mindenki a buszon ül, és tíz perce kellett volna indulni. Nem volt ám egy cseppet sem ideges senki.

Hajnalban átkompoztunk Angliába, és nemsokára meg is érkezünk Canterbury-be. Gyönyörű idő volt, és csodaszép volt minden, itt találkoztunk életünk első édeségboltjával, ami tökéletesen mesébe illő, de nem volt sok időnk, indultunk is tovább. Páran megpróbálták észrevétlenül felcsempészni fish & chipset a buszra, de a szag elárulta őket, és a lépcsőn ülve kellett azt megenniük a vécé előtt. Stonehenge volt a következő állomás, ahol megkértünk egy turistát, hogy fotózzon le minket a kövek előtt. Jó lett, csak a kövek nem látszanak a képen, viszont lett közös fotónk egy csodás mezővel. Estére érkezünk Barnstaple-be, ahol találkoztunk a családjainkkal. Kiderült, hogy a közhiedelemmel ellentétben az angolok nagyon jól főznek, meglepően udvariasak és figyelmesek.

Másnap egy nagyon szép teremben üdvözöltek minket és elmondták, mire számitunk, aztán megismertük Barnstaple-t, volt pár óránk párokban sétálgatni, körbenézni. Hangulatos kis város teli kedves emberekkel, akik ha látják rajtad, hogy picit is elveszett lennél, már ugranak és kérdezősködnék, hogy segíthetnek-e. Másnaptól kezdődött a tanulás, mindennap három óránk volt három különböző tanárral, kicsit belekóstolhattunk a britek életébe, és háttér-információkat tudhattunk meg a helyekről, ahova kirándulni mentünk.

Megnéztünk rengeteg gyönyörű, hangulatos környékbeli kisvárost a héten, mindegyik felejthetetlen volt, és a maga módján egyedi, bármelyikbe szívesen odaköltöznék, vagy legalábbis visszamennék. A csapat legemlékezetesebb pillanatai Woolacombehoz kötődnek, ahol a legtöbbünk először találkozott ócéánnal, a bátrabbak ki is használták és a tizenvalahány fokban vízben megmártóztak, a kevésbé lelkesek csak lábáztatást és pózolást vállaltak. A legbátrabb mégis a hetedikes Dávid volt, aki az utcai

ruhájában (még a pulcsiját sem vette le) próbált meg szörfözni tanulni. Ki lehet találni, hogy folytatódik a történet, tíz perc se kellett, hogy először beleessen a vízbe, és talpig elázzon. Persze esélye se volt megszáradni, váltóruhát meg nem hozott senki, titokban kellett felcsempésznünk a buszra. Imádtuk minden pillanatát az utazásnak, tényleg sok tapasztalattal gazdagodtunk. Lélegzetelállító helyeken jártunk, és szuper volt a társaság is. Jártunk olyan meredek faluban is, ahol szánkóval közlekedtek, meg voltunk egy hangulatos öbölben, ahol rengeteg tengeri trutyi volt, és az igazán bátor Zsombor (akinek irigylésre méltó 15. születnapot szerveztünk csillagszórós cupcake-vel meg esőben énekléssel és csodás rákos chipsszel) meg is evett egyet.

Ilfracombe azért volt különleges, mert egy nagy terhes harcos nő szobrot építettek a közepére, amit nem igazán értettünk. Exeter pedig azért, mert szuper boltok voltak, és nem találtuk a KFC-t. A hangulattal sem volt gond soha, Dávid például rendelt egy lófejet, amit fel lehetett venni, mert Angliába ingyenes a kiszállítás. A lófejjel egy baj volt, hogy nem lehetett kilátni belőle. Így nekiment mindennek, meg majdnem elütöttek, de mi jól szórakoztunk, és remek képek születtek.

Hamar elrepült a hét, indultunk haza. Először Londonban álltunk meg, szuper másfél napot töltöttünk ott (és ágyban aludtunk!). Jártunk a Dungeonban, meg egy mesés szép étteremben, ami nemrég még bank volt, illetve volt még pár óra szabadidőnk is, ami remekül hangzik, csak éppen a találkozási pontot és időt nem sikerült min-

denkinek betartania, így London legkülönbözőbb pontjairól futottak a trefortosok a buszhoz, hisz az csak egy percig állhatott a parkolóban...

A következő éjszakát részben a kompon töltöttük, másnap értünk Párizsba. Itt már mindenki fáradt volt, de az Eiffel-toronyba azért felmentünk, utána hajóztunk egyet a napsütésben, majd rengeteget sétáltunk. Aztán kerestünk egy alkalmas parkot, és aludtunk a fűvön. Még egy utolsó éjszakát töltöttünk a buszon, addigra már egészen megszoktuk, és másnap érkezünk haza a Hősök terére. Hamar elszaladt a két hét, szívesen maradtunk volna tovább.

„Összességében minden trefortosnak ajánlanám, hogy menjen el legalább egyszer, mert életre szóló élmény.” (Zilahy Anna (8. c)) „Örültem, hogy új emberekkel ismerkedhettem meg, és remélem, hogy nem most voltam utoljára Angliában.” (Tremmel Dávid (11. a))

Túléltük a nagyon veszélyes utakat, a zebrákat, az állandó esőt, a mindennapi ecetes chipset, a vadkecskékkal való találkozást, túléltük, hogy Knightshayes-ben nem mehettünk oda a birkákhoz, túléltük a „five piece one euro” végighallgatását nyolcszázhuszonhatodszor is emberáldozat nélkül. Szerettük tanárbácsiainkat és tanárnéninket (nagyon köszönjük Bajza Sándor és Gregorics Ádám tanár uraknak az utat), a szuper közösséget, a lámákat, kígyókat és a szakállas agámákat, a közös parkban meditálást, az óceánban teljesen direkt módon ruhástul megfürdött Dávidot kinevetni, szerettük, hogy két hét alatt sem sikerült megszokni, hogy a másik oldalon mennek az autók.

Fabók Adrienn, Szabó Krisztina (11. a)

Biciklivel a Balaton körül (8. a)

(2014. augusztus 22–26.)

Hajnali 11 óra körül indultunk Akarattýráról a Balaton körüli biciklitúrára. Huszonkét km hosszú volt az út az első állomásunkra, de hosszabb idő alatt tettük meg, mint másnap a hatvanat. Na jó, ez talán túlzás, de tényleg elég lassan haladtunk. Ez valószínűleg a sok megállás miatt is volt. Nagyjából percenként kellett megállnunk az eső miatt, mert nem tudtuk, hogy fölvegyük-e az esőkabátot vagy sem. Amikor még az út ötödét sem tettük meg, egy defektet is kaptunk. Jó ideig álltunk az úton, amíg kicserélték a kereket. A lassú haladás ellenére, végül megérkeztünk Bálintékhoz Káptalanfüredre. Miután leraktuk a cuccokat, lementünk a strandra. Ugyan a víz egy kicsit hűvös volt, de mindenki fürdött. Úgy terveztük, annak érdekében, hogy ne növeljük a vendéglátóink (osztálytársaink) vízszámláját, a strandon zuhanyozunk. Csak egy dologgal nem számoltunk, hogy a strandon nem lesz zárt zuhanyzó. Így hát, mi lányok, fürdőruhában